

MÄSTERTJUUVENS DÖD I BÄCKEBO SKOGAR.

200-årsminne.

Illustratör: E. Wallin.



FÖR OMKRING TVENNE SEkel sedan hade en vida beryktad stortjuv sitt tillhåll i skogsrakterna väster om Möreslätten. Allmogen kallade den mindre väl sedda gästen Pinkare-Jaen, och många äro hans bedrifter, som nu gamla människor hört berättas av sina förfäder. Tiderna voro onda. Småland just då och det är givet att Jaen fann bra gömslen i skogarna, vilka voro prima operationsoaser för stöldturnéer till den rikare slättbygden. Jaen strök hela Småland runt men återvände of-

tast till Bäckebo, där han höll till vid "Tjyvhällarna", en grotta i norra delen av Stubbemälaskogen.

Han gjorde stora "hemgångar" och kunde ta sig in var han ville. Det behövdes ej så vidlyftiga anordningar, som vår tids dynamitarrangera. Jaen helt enkelt endast blåste i nyckelhålen, och dörrarna gingo upp! Han kände också konsten att stänga de öppnade dörrarna utan att någon kunde förmärka, vad som förevarit. Vad han för tillfället behövde tog han, och en tid stal han oxar, vilka drevos iväg på annat håll och såldes.

Flera gånger greps Pinkare-Jaen av rättvisans representanter och sattes inom lås och bom, men alltid tog han sig ut. Han kunde också "vända syn" på folk, och och man vid ett tillfälle trodde sig ha fånga Jaen, hade man en halmkärve i stället! Han stod i förbund med "pocker"!

Slutligen, när Jaens illdåd blevo för svåra, lystes det på i alla trakters kyrkor, att den som dräpte honom skulle rikligen belönas. En dräng i orten gav sig i lag med boven under förevändning att få lära sig hans många konster. Han var lejd av dem, som traktade efter belöningen och Jaens liv. I Århultamåla bodde en gammal gubbe, som hette Rugga, och denne lovade, att finge han bara sikte på Jaen, skulle han säkert träffa honom. Till den ändan laddade Rugga sitt gevär med en silverkula, som stöpts under mystiska besvärjelser och som bl. a. inne-

*Illdådaren,
som sades vara i
förbund med djävulen,
mötte sitt öde.*

höll malm, vilken skrapats från kyrkklockorna.

Drängen lockade Jaen med sig till en hage i Binnaretorp, dit Rugga skulle komma. Dels för att vägleda Rugga och dels för att avvända Jaens trolldomsförmåga skulle drängen, när Rugga nalkades bryta en "sörgren", vilket var ett osvikligt medel i dylika situationer. När drängen bröt "sörgrenen", yttrade Jaen, som nu anade argan lista: "Jag tror du är falsk". Men drängen bedyrade: "Nej, käre, jag menade inget särskilt med att bryta grenen". Nu uppenbarade sig Rugga och siktede på Jaen, drängen bröt ännu en "sörgren" för att hindra Jaen att "vända syn", och Rugga sköt. Just som Jaen föll, träffad av Ruggas silverkula, ropade han: "Vart tar jag vägen?" — "Till helvetet", blev Ruggas svar. — "detta skall du få betalt för", var Jaens sista

2.

JUVENS DÖD BÄCKEBO SKOGAR.



ast till Bäckebo, där han höll till
id "Tjyvhällarna", en grotta i
orra delen av Stubbemålskogen.
Han gjorde stora "hemgångar"
och kunde ta sig in var han ville.
Det behövdes ej så vidlyftiga an-
ordningar, som vår tids dynamit-
rder arrangera. Jaen helt enkelt
ndast blåste i nyckelhålen, och
örrarna gingo upp! Han kände
ckså konsten att stänga de öpp-
ade dörrarna utan att någon kun-
e förmärka, vad som förevarit.
ad han för tillfället behövde tog
an, och en tid stal han oxar, vilka
revos iväg på annat håll och sål-
es.

Flera gånger greps Pinkare-Jaen
v rättvisans representanter och
attes inom lås och bom, men all-
id tog han sig ut. Han kunde
ckså "vända syn" på folk, och
ch man vid ett tillfälle trodde sig
a fånga Jaen, hade man en halm-
ärve i stället! Han stod i för-
und med "pocker"!

Slutligen, när Jaens illdåd blev o-
ör svåra, lystes det på i alla trak-
ens kyrkor, att den som dräpte
ionom skulle rikligen belönas. En
iräng i orten gav sig i lag med
jovent under förevändning att få
ära sig hans många konster. Han
var lejd av dem, som traktade ef-
ter belöningen och Jaens liv. I
Århultamåla bodde en gammal
gubbe, som hette Rugga, och den-
ne lovade, att finge han bara sikte
på Jaen, skulle han säkert träffa
honon. Till den ändan laddade
Rugga sitt gevär med en silver-
kula, som stöpts under mystiska
besvärjelser och som bl. a. inne-

Illdådaren, som sades vara i förbund med djävulen, mötte sitt öde.

höll malm, vilken skrapats från
kyrkklockorna.

Drängen lockade Jaen med sig
till en hage i Binnaretorp, dit
Rugga skulle komma. Dels för att
vägleda Rugga och dels för att av-
vända Jaens trolldomsförmåga
skulle drängen, när Rugga nalka-
des bryta en "sörgren", vilket var
ett osvikligt medel i dylika situa-
tioner. När drängen bröt "sörgre-
nen", yttrade Jaen, som nu ana-
de argan lista: "Jag tror du är
falsk". Men drängen bedyrade:
"Nej, käre, jag menade inget sär-
skilt med att bryta grenen". Nu
uppenbarade sig Rugga och sikta-
de på Jaen, drängen bröt ännu en
"sörgren" för att hindra Jaen att
"vända syn", och Rugga sköt. Just
som Jaen föll, träffad av Ruggas
silverkula, ropade han: "Vart tar
jag vägen?" — "Till helvetet",
blev Ruggas svar, — "detta skall
du få betalt för", var Jaens sista

ord. Rugga fick heller ingen häl-
sodag mera.

Emellertid fraktades den döde
Jaen hem till gården i Binnaretorp,
där han skulle steglas, sig själv
till sträff och andra till varnagel.
I glädjen över att man lyckats
tillintetgöra den som så länge ter-
roriserat trakten, ställde man i
Binnaretorp till ett stort kalas.
Värdinnan på stället passerade
över gårdsplanen i akt och mening
att hämta in mera förtäring, då
hon mötte Jaens vålnad. In i det
sista ställde han till förtret! Män-
nen, som deltog i gästabudet,
skyndade till vid kvinnans för-
skräckta rop men sågo inget annat
än den dräpte stortjuven. Hans
kropp steglades följande dag. Till-
fredsställelsen var stor över att
man var kvitt ett besvärligt plågo-
ris. Jaens döda lekamen fick hän-
ga så länge, att till sist endast be-
nen voro kvar, och de, som tänkt
fortsätta i Jaens "yrke", avhöllo
sig noggsamt från att träda in på
brottets bana med stortjuvens
sorgliga bane inför ögonen. Så
skipades rättvisa i början på 1700-
talet.

Nihil Nomen.